

Я тікав від людей

Микола Руденко

Я тікав від людей,
Щоб з деревами поговорити —
Добрий спомин мене
Й поза ґратами не полиша.
Задивлялись у воду
Гіллясті мої фаворити —
І світилась над ними
Зеленого сонця душа.

Я їм вірші читав,
Таємницю звіряв чи образу —
Тільки горлиця чула
Та хмарка,
Та тиха ріка.
І ніхто з них
Довіру мою
Не потьмарив ні разу.
І лягала мені на плече
Росяниста рука.

Ми були — мов сім'я.
Нас до купи в'язали незримі
Струни Логосу —
Дух.
Що тримає земне й неземне.
І відомо лиш їм,
Що кажу я оце не для рими:
Нині тільки вони
Пам'ятають живого мене.